

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

Quæstio 7. Vtrum validè absolvatur, qui bona fide confitetur casum
reservatum Sacerdoti non habenti jurisdictionem?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

creta aliorum Pontificum non fuissent authenticè promulgata: ut potè in quibus ex defectu conditionis ad obligationem legis, nullum ex non observantia scandalum suboriri potuisset. Ergo necessariò dicendum secundum.

11. Respondeo secundo, quòd licet decretum Alex. VII. ut prohibitivum praxis contrariæ opinionis, nequiret vim legis obtinere, in singulis provinciis, quin in eisdem promulgaretur. (ut putant plures Doctores, quos citatos invenies apud Dianam p. 1. tr. 10. res. 8. contra plures id negantes) tamen ut est declaratio Pontificis, in materia doctrinæ ad mores, vel ad si tempestive sit, & qualificatio, & censura propositionum, quæ ut scandalosa, temeraria, vel erronea notantur, ut locum ubique terrarum habeat, majorem publicationem non exigit, quam si graviore alia nota, v. g. hæreses fuissent affectæ, cum ab eadem potestate omnes notæ prominenti: idè quæ undecumque certa moraliter notitia decreti Pontificis habeatur, omnes obligat, nec ulli licet dubitare talem esse propositionem, qualis à Pontifice declaratur, juxta notam inusitam.

22. Rogabis, quæ certitudine tenendum, Ecclesiam & ejus caput errare non posse, in ejusmodi, & similibus propositionum qualificatione, & censura. Hanc difficultatem attigi, sup. disp. 6. quest. 5. num. 42. & seq. & juxta ibi dicta. Respondeo id ita certum esse, ut alii errori proximum, alii erroneum, alii hæreticum oppositum pronuntiant, ut videre licet apud Cardin. de Lugo tom. de Fide, disp. 20. sect. 3. num. 108. Quamvis enim defendere propositionem contrariam, & oppositam illi, quam Ecclesia ut scandalosam damnavit, contingere possit, absque errore in fide, secus verò tueri non esse scandalosam; quia id esset asserere Ecclesiam in suo iudicio errasse: quòd, ut prædixi, aut errorem aut hæresin sapit. Unde qui post decretum Summi Pontificis Alex. VII. affirmaret Mendicantes p. sse ubique à casibus Episcopis reservatis absolvi; unum è duobus sentire necesse est; aut se defendere propositionem scandalosam, aut Ecclesiam errasse. Verum cum hoc ultimum determinatè concedere non cogatur, nil affirmaret ex quo evidenter posset erroris convinci: tamen non levem suspensionem contraheret.

23. Dices hoc verum esse, quando Ecclesia, vel Pontifex, ut ejus caput, è Cathedra propositionem aliquam damnat, & infamè nota inurit, secus quando non ut Ecclesiæ caput, sed ut Doctor particularis, seu ut præfides alicui Dominorum Cardinalium Congregationi, ut in præfenti contingit. Quadraginta enim, & quinque propositiones, anno 1665. & 1666. damnatae ut scandalosæ (quarum duodecima est, de qua d. sputamus) non in Bulla Pontificia, sed in decreto sacre Congregationis Generalis sanctæ Romanæ, & universali Inquisitionis prodierunt. Quas Sanctiss. Alex. ut illius Præfex, post earum examen, pluribus in sacra Theologia Magistris, & deinde Eminentiis, & Reverendis. D. D. Cardinalibus, contra hæreticam pravitatem Inquisitoribus, commissum, re maturè considerata, decrevit, ut minimè tanquam scandalosæ damnandas, & prohibendas, sicut eas damnat, & prohibet. Quæ quidem damnatio, & prohibitio non à Sede Apostolica, sed à Supremo sanctæ Inquisitionis Romanæ Tribunali prodisse censenda est: ac proinde longè minoris auctoritatis habenda, ut potè non à Pontifice ut ab Ecclesiæ capite: Audio nonnullos sic distinguere, sed apud me non benè audiunt. Nam quod Summus Pontifex Emin. Card. consilio, præmisso examine, auditis vo-

tis in doctrina morum declarat, non video cur non pari reverentia suscipiendum, & æque circumspiciendum, ac si in Bulla speciali, & Motu proprio à summo Ecclesiæ capite. Adde pro hac parte universalem Theologorum phalangem, quæ p. simile decretum Clementis VIII. sub eadem forma datum in Generali sanctæ Romanæ, & universali Inquisitionis, in qua die vigesima mensis Januarii anno 1602. opinionem afferentem licere absolvere ab eadem ad minus uti falsam, temerariam, & scandalosam damnavit, ac prohibuit. omnes uno ore fatentur, de hac re dubitare non licere: & tanquam à Sede Apostolica, & à summo Ecclesiæ capite declarante, in universa Ecclesia, hæc damnatio, & prohibitio recepta est: & licet in Tribunali Romanæ Inquisitionis, & in ejus decreto evulgata, nihilominus eam referens Palao tom. 4. tr. 23. disp. 207. s. hoc decretum Motum proprium, vocat dicens: *scilicet quod hæc dubitare non licet, quia Clemens VIII. in Motu proprio, &c. & è Cathedra Pontificis id docuisse, præterea de tom. de Pœnit. q. 3. de confes. num. 20. Nihilominus inter hæc agnoscunt discernimen. Res istæ gravissima est, & digna, quæ Ecclesiæ judicio expressè discutatur, secus ob nullus Doctoris auctoritatem ab illo to dimoveat.*

QVÆSTIO VII.

Utrum validè absolvatur, qui bona fide confitetur casum reservatum Sacerdoti non habenti jurisdictionem?

1. **P** Joannes Præpositus in 3. part. quest. 9. respondet, casum, dub. 7. num. 38. respondet, quòd à solutionem videri validam, si pœnitens ignoret, casum esse reservatum, si vero id sciatur, non tamen, Sacerdotem non posse ab illo absolvere. Addit verò, sic absolutum manere cum onere comparandi, si postea cognoscat, fuisse defectum jurisdictionis. Cui consentit Dianus p. 9. tr. 1. res. 1. Hoc verò secundum non probat Præpositus, sed proponit. Primum autem suadet conatur, quia Ecclesia hic & nunc tacitè dat jurisdictionem in favorè annuorū, alioquin innumerè manerēt anxii de suis confessionibus, cum plerique Sacerdotes ignorent, casum reservatos, nec proprium sit pœnitentem, eos scire Sacerdotis potestatem investigare: ergo si pœnitens bona fide procedat. Quid ego in hac parte dicam, triplici dabo conclusionem. Sit prima.

2. Si pœnitens, simul cum reservatis confitetur alia peccata non reservata, circa quæ confessio jurisdictionem habeat, valida erit absolutio: manet tamen pœnitens cum onere comparandi eorum peccatorum, pro absolutione reservatis, si postea cognoscatur defectum jurisdictionis. Ita sentiunt Lugo disp. 19. sect. 2. num. 31. Suarez disp. 31. sect. 3. num. 1. & c. qui sic intelligit verba illa Tridentini, *nisi postea alius personam habentem casus reservatos. Probat per se, quia ut benè Lugo supra, idem est non recordari alicujus peccati, & ignorare inculpabiliter, & ignorantem illud confitendi alteri Sacerdoti: sed qui peccatum talium oblitus, venialia tantum confitetur, si postea*

Sacerdoti, validdè absolvitur (quod ad eò certum est, ut Suarez supra n. 10. asserat, oppositum esse falsum, & improbabile) ergo qui ignorans obligationem confitendi alteri Sacerdoti, confitetur casum reservatum non habenti jurisdictionem, validdè etiam absolvetur, si bona fide peccata alia non reservata subiciat.

3. Confirmatur, quia sicut aliqua lethalia sunt reservata superiori, sic omnia mortalia sunt reservata Sacerdoti approbato ab Ordinario: sed qui simul cum venialibus confitetur bona fide mortalia simplici Sacerdoti, validdè absolvitur: ergo qui simul cum reservatis confitetur aliqua non reservata non habenti jurisdictionem, validdè etiam absolvetur. Discursus est legitimus. Minor, in qua est difficultas, traditur expressè à Leandro disp. 11. q. 14. pro qua citat P. Suarez disp. 31. sect. 2. n. 8. P. Fagundes lib. 1. Decalogi cap. 16. n. 12. & Trullenchibidem cap. 3. dub. 7. Probatur ex doctrina P. Sanch. in Sum. lib. 2. c. 13. n. 15. & expressius lib. 1. c. 9. n. 55. Ubi sic inquit. * Quoniam in confessionibus semper quisquam facit aliqua venialia cum mortalibus, & quilibet Sacerdos certam in venialia jurisdictionem habeat; ideo cum poenitens non ponat obicem, & sit certa jurisdictionis valor. * Eandem sententiam tenent Joannes Santius in selectis disp. 44. n. 4. Diana 1. p. tract. 13. resol. 1. & Lugo disp. 19. n. 28. aliter, illam tenere Bonacinam, Granad. Castro Palao, Turrian. Lessium, Malderum, & alios, qui ex hoc fundamento efficaciter probant, Sacerdotem posse licet, & validdè absolvere à mortalibus, quoties fuerit opinio probabilis circa jurisdictionem in mortalia, quia si poenitens venialia simul confiteatur, omnino certus erit confessionis valor; ergo si poenitens simul cum reservatis confiteatur alia, in qua Sacerdos certam jurisdictionem habet, licet nullam habeat in reservata, absolutio erit valida.

4. Adde, juxta præfatam doctrinam non solum fore validam absolutionem, quando Sacerdos ex ignorantia invincibili judicaret, habere jurisdictionem, sed etiam quando ex malicia absolutionem impenderet. Ratio est, quia totus Sacramenti valor subsistit ratione jurisdictionis certæ in peccata venialia; hæc autem non tollitur per notitiam confessarii circa defectum jurisdictionis in mortalia: ergo accedente bona fide poenitentis, cui mala Sacerdotis fides obstat non potest, valida erit absolutio à mortalibus, etiam si à simplici Sacerdote collata. Ita in terminis P. Suarez disp. 26. sect. 6. num. 9. & P. Præpositi, ubi supra. Quibus non dissentiet Egidius disp. 8. dub. 13. n. 103. in fine.

5. Assero secundo, contra Præpositum, ex ejus principiis deduci, non esse obligandum poenitentem ad iterum comparandum, licet postea cognoscatur, defectum jurisdictionis intervenisse: quod ipse negat, & merito. Sequela probatur: quia in principiis hujus Doctoris absolvitur directè à casibus reservatis à Sacerdote jurisdictionem habente, ex concessione Ecclesiæ pro illis circumstantiis. Ergo nullum manet onus comparandi. Consequentiam probabo à paritate; nam confessio facta coram Sacerdote absolvente, ex opinione tantum probabilis jurisdictionis, non est iteranda, licet poenitens postea cognoscatur, confessarium, re ipsa, aliunde non habuisse jurisdictionem. Cujus ratio est secundum Doctores, quia in tali casu, Ecclesiæ supplet jurisdictionem, quam confessarius re ipsa non habebat: sicut supplet, quando est error communis. Ita Suarez, Sanchez, Henriquez, Lessius, Egidius, Poncius, Villa-

lobos, Vazquez, Sanctius, Salas, & alii, quos citat, & sequitur Diana 3. par. tract. 2. resol. 3. Bossius tom. 1. de Conscient. nu. 384. & Leander disp. 5. quæst. 83. Sed, juxta principia Patris Præpositi, poenitens in nostro casu absolvitur directè à reservatis à Sacerdote jurisdictionem habente pro his circumstantiis, ex concessione Ecclesiæ: ergo licet postea certò cognoscatur, talem Sacerdotem aliunde non habuisse jurisdictionem, non tenebitur ad iterum comparandum coram superiore. Patet consequentia, quia nullum aliud intervenit votum, juramentum, seu pactum: sed hoc est contra omnes Theologos: ergo opinio P. Præpositi non sibi constat. Propter hæc.

6. Assero tertio: si poenitens sola reservata confiteatur Sacerdoti non habenti jurisdictionem, absolutio erit nulla. Fundamentum est, quia nulla alia materia subijcta, idem est, nil posse in reservata, ac nil posse in personam casus reservatos habentem, cum nulla detur materia, circa quam confessarius jurisdictionem habeat, & ratione cujus, reliqua indirectè remittantur. Hanc sententiam supponunt Suarez, & Lugo supra, & Sanchez in Sum. lib. 2. cap. 8. à nu. 5. Et probatur, quia licet error communis tribuat jurisdictionem, ut cum Diana 3. p. tract. 4. resol. 122. & cum Molfessio, & Poncio, tradit Thom. Hurtado tom. 2. resol. mor. tract. 12. num. 2018. non tamen error particularis unius, vel alterius, sicut è contra, scientia privata poenitentis de defectu jurisdictionis confessarii non obstat, ut ab eo absolvatur, si alias sit error communis circa jurisdictionem, ut ex Sanchez, Bonacina, & aliis notat Leander disp. 5. quæst. 79. dummodo inducendo confessarium, non peccet mortaliter, quod continget, quoties confessarius non delinquit graviter in administratione Sacramenti. Ratio est, quia si bona fides, licet privata, poenitentis, facere posset, quod Ecclesiæ jurisdictionem conferret, nulla absolutio ex defectu jurisdictionis invalida foret. Ex quo sequeretur, simplicem Sacerdotem posse etiam validdè absolvere à mortalibus, licet nulla alia adhiberetur materia, Quod nullatenus sustineri potest.

QVÆSTIO VIII.

Anteneatur confessarius se conformare opinioni Regularis exigentis absolutionem à reservatis virtute Cruciatæ?

1. **R**atio difficultandi sumitur ex pluribus declarationibus Pontificum, quibus clausulam Cruciatæ, in qua omnibus Christianis fidelibus conceditur facultas eligendi confessarium pro absolutione reservatorum, explicuerunt, seu limitaverunt, declarantes suæ mentis non esse Regulares quoad hunc articulum comprehendere. Inter alias, duæ extant novissimæ: Alia Clementis VIII. alia Urbani VIII. ille etenim constitutione perpetuò valitura declaravit: Facultatem, & concessionem sanctæ Cruciatæ, aliorumque indulgentiarum, quantum ad prædictum articulum eligendi confessarium, & absolvendi à casibus reservatis, non habere locum cum fratribus, & sororibus quorumcumque Ordinum, &c. Et Clementis vestigiis insistens Urbanus, die 19. Junii, anno 1630. in Bulla, quæ incipit: Innovatio constitutionis felicis